

Протокол

№

гр. София, 21.03.2017 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.03.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2394** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, на именното повикване в 09.42 ч. се явиха:

ИЩЕЦЪТ - Д. Я. Д. - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Г., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ – Б. Н. Б. - редовно призован, представлява се от адв. В., с пълномощно по делото.

СГП - редовно призована, представлява се от прокурор К..

Страните/поотделно/ и прокурорът: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото, с оглед на което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

Адв. Г.: Нямам други доказателствени искания и няма да соча други доказателства. Моля делото да бъде спряно до произнасяне на решение от С. по отправеното преюдициално запитване по адм. дело № 560/2016 г. по описа на Варненски административен съд.

Адв. В.: Нямам други доказателствени искания и няма да соча други доказателства. Запознати сме с това запитване, но доколкото все още няма произнасяне, а има друго решение по дело № С-222/02, което указва, че вложителите нямат право да искат обезщетение от надзорния орган, считаме, че няма основание за спиране. Все пак

предоставям на съда.

Прокурорът: Нямам доказателствени искания. Да се спре производството до произнасяне на решение по преюдициалното запитване на Варненски административен съд.

При преценка на наличието на основанието по чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК за спиране на настоящото производство, СЪДЪТ взе предвид следното:

Производството е образувано по иск на Д. Я. Д. с постоянен адрес [населено място], [улица] срещу Българската народна банка (БНБ) за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 8 627,97 лв., представляващи законната лихва за периода 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г. за забавено изплащане на сумата от 196 000 лв., съставляваща максималния размер на гарантираните вземания.

Видно от съдържанието на исковата молба ищецът обосновава своята претенция с неизпълнение на задължения от страна на ответника, за които се твърди, че са регламентирани в Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30.05.1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити.

Преюдициалното запитване на Административен съд–Варна по адм. дело № 560/2016 г. е обосновано от необходимостта от тълкуване на чл. 4, пар. 3 от Договора на ЕС, на принципите на равностойност и ефективност, както и на разпоредби на Директива 94/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30.05.1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити. В посоченото преюдициално запитване са поставени следните въпроси:

1/ Разпоредбата на чл. 4, пар. 3 от Договора за ЕС и принципите на равностойност и ефективност, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че при липсата на национална уредба, допускат компетентността на съда и реда за разглеждане на исковите за вреди от нарушения на правото на ЕС да се определят според публичния орган, който е извършил нарушението и според характера на действието/бездействието, с което е осъществено нарушението, при положение, че прилагането на тези критерии има за последица разглеждане на исковите от различни съдилища - общи и административни, по различен процесуален ред - ГПК и АПК, изискващ внасяне на различни държавни такси - пропорционални и прости, и доказване на различни предпоставки, вкл. наличието на виновно поведение?

2/ Разпоредбата на чл. 4, пар. 3 от Договора за ЕС и изискванията, поставени от Съда по делото F., следва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат исковите за вреди от нарушения на правото на ЕС да се разглеждат по ред, като този по чл. 45 и чл. 49 от ЗЗД, който изисква внасяне на пропорционална държавна такса и доказване на виновно поведение, както и по ред, като този по чл. 1 от ЗОДОВ, който макар да предвижда носенето на обективна отговорност и съдържа специални правила, улесняващи достъпа до съд, се прилага само за вреди от отменени незаконосъобразни актове и незаконосъобразни фактически действия/бездействия на администрацията, и не обхваща хипотези на нарушения на правото на ЕС, извършени от други държавни органи, с правни действия/бездействия, които не са отменени по съответния ред?

3/ Разпоредбите на чл. 1, пар. 3, буква i) и чл.10, пар. 1 от Директива 94/19/ЕО1 трябва ли да се тълкуват в смисъл, че допускат законодателен подход, като този, възприет в чл. 36, ал. 3 от ЗКИ и чл. 23, ал. 5 от ЗГВБ, според който, „изискването съответната кредитна институция да изглежда неспособна за момента по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозити и че не съществува

близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи“, е равнозначно на установяване на неплатежоспособност на институцията и отнемане на нейния лиценз, както и схемата за гарантиране на депозитите да се задейства от момента на отнемане на лиценза за извършване на банкова дейност?

4/ Разпоредбата на чл. 1, пар. 3 от Директива 94/19/ЕО трябва ли да се тълкува в смисъл, че за да се дефинира един депозит като „неналичен“, следва да бъде установен като такъв с изричен акт на „съответните компетентни органи“, след извършване на оценката по буква i) от същата разпоредба, или допуска поради празнота в националното законодателство, преценката и волята на „съответния компетентен орган“ да се извлича по тълкувателен път от други негови актове - например в случая от Решение № 73/20.06.2014 г. на УС на БНБ, с което [фирма] е поставена под специален надзор, или да се презумира от обстоятелства, като тези в главното производство?

5/ При обстоятелства, като тези в главното производство - когато с Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ са преустановени всички плащания и операции, вложителите са били лишени от възможността да подават заявки за плащане и не са имали достъп до депозитите си за периода 20.06.2014 г. до 06.11.2014 г. - следва ли да се приеме, че всички гарантирани безсрочни депозити (за които не се изисква предизвестие за разпореждане и се плащат незабавно при поискване) са станали неналични по смисъла на чл.1 пар. 3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, или условието „да не е платен дължим и платим депозит“, изисква задължително вложителите да са предявили до кредитната институция искане (заявка, покана) за плащане, което да не е изпълнено?

6/ Разпоредбите на чл. 1, пар. 3, буква i), чл. 10, пар. 1 от Директива 94/19/ЕО и съображение (8) от Директива 2009/14/ЕО2 , трябва ли да се тълкуват в смисъл, че свободата на преценка на „съответните компетентни органи“ при извършване на оценката по чл. 1, пар. 3, буква i) във всички случаи е ограничена от срока по изр. 2 на буква i), или допускат за целите на специалния надзор, като този по чл. 115 от ЗКИ, депозитите да останат неналични за срок по-дълъг от посочения в Директивата?

7/ Разпоредбите на чл. 1, пар. 3, буква i) и чл. 10, пар. 1 от Директива 94/19/ЕО имат ли директен ефект и предоставят ли на вложителите в банка, включена в схема за гарантиране на депозитите, в допълнение към правото им да бъдат компенсирани от тази схема до размера по чл. 7, пар. 1 от Директива 94/19/ЕО, и правото да ангажират отговорността на Държавата за нарушение на правото на ЕС като предявят срещу органа, длъжен да установи неналичността на депозитите, иск за вреди от забавено плащане на гарантирания размер на депозитите, когато решението по чл.1, пар. 3, буква i) е взето след установения в Директивата 5-дневен срок и забавата се дължи на действието на оздравителна мярка, целяща да предпази банката от неплатежоспособност, наложена от същия този орган или при обстоятелства, като тези в главното производство, допускат национално правило, като това по чл.79, ал. 8 от ЗКИ, според което БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица, носят отговорност за вреди, причинени от надзорните й функции, само ако са причинени умишлено?

8/ Дали и при какви условия нарушението на правото на Съюза, изразяващо се в невземане на решение от „съответния компетентен орган“ по чл. 1, пар. 3, буква i) от Директива 94/19/ЕО, съставлява „достатъчно съществено“ нарушение, което може да ангажира отговорността на държава членка за вреди чрез иск срещу надзорния орган,

и дали в тази връзка са от значение обстоятелствата: а) че във ФГВЛ е нямало достатъчно средства за покриване на всички гарантирани депозити; б) че през периода, през който плащанията са останали спрени, кредитната институция е била поставена под специален надзор, целящ да я предпази от неплатежоспособност; в) че депозитът на ищеца е изплатен след като БНБ е констатирала, че оздравителните мерки са неуспешни; г) че депозитът на ищеца е изплатен ведно с дохода от лихви, начислени включително за периода 20.06.2014 г. - 06.11.2014 г.?

СЪДЪТ като взе предвид съдържанието на исковата молба и въпросите, поставени в цитираното преюдициално запитване, счита, че от значение за правилното решаване на настоящия спор е решението по дело № С-571/16 на С., образувано по преюдициално запитване по адм. дело № 560/2016 г. по описа на Административен съд-Варна.

Ето защо, на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК делото следва да бъде спряно до произнасяне на С. по дело № С-571/16 по отправеното преюдициално запитване по адм. дело № 560/2016 г. по описа на Административен съд-Варна.

По изложените съображения, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА производството по адм. дело № 2394/2016 г. до произнасяне на С. по дело № С-571/16 по отправеното преюдициално запитване по адм. дело № 560/2016 г. по описа на Административен съд-Варна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в 7-дневен срок от днес с частна жалба пред ВАС на Р Б..

Протоколът изготвен в съдебно заседание, което приключи в 09.51 ч.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: